

Warszawa, dnia 10 lutego 2020 r.

Sygn. akt VI Ka 557/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: protokolant sądowy Dorota Korbut

przy udziale prokuratora Elżbiety Gromek - Kukuryk

po rozpoznaniu dnia 10 lutego 2020 r. w Warszawie

sprawy P. C. córki K. i H. ur. (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 14 lutego 2019 r. sygn. akt II K 955/18

zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że orzeczony w pkt 2 środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym podwyższa do 2 (dwóch) lat ; w pozostałej części utrzymuje tenże wyrok w mocy; zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 557/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w(...) z dnia 14 lutego 2019r. sygn. akt II K 955/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		P. C.	oskarżona nie figuruje w kartotece karnej Krajowego Rejestru Karnego;	Informacja z K.	128
2.		P. C.	Oskarżona figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego;	Informacja z Komendy Stołecznej Policji	127
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z K.	dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Krajowy

		Rejestr Karny – Punkt Informacyjny przy Sądzie Okręgowym; informacja jest aktualna tj. wystawiona w dniu 22 stycznia 2020r.
	Informacja z Ewidencji (...);	Dokument wystawiony przez uprawniony podmiot tj. Komendę Stołeczną Policji w dniu 21 stycznia 2020r. ;

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut w apelacji prokuratora	
1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść a polegający na niezasadnym przyjęciu, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną i stopień zawinienia nie są znaczne, podczas gdy prawidłowa ocena wszystkich okoliczności wskazanych w art. 115 § 2 k.k. prowadzi do wniosku przeciwnego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wbrew zarzutom skarżącego stwierdzony u oskarżonej stopień nietrzeźwości, który dwukrotnie przekraczał dopuszczalną normę, nie przesądza o przyjęciu, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej był znaczny. Zgodzić się należy ze skarżącym, iż ten stopień nietrzeźwości (1,15 ‰) powodował, że oskarżona kierując samochodem po drodze publicznej stwarzała realne niebezpieczeństwo dla siebie oraz innych uczestników ruchu drogowego. Niewątpliwie rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody wynikającej z uszkodzenia ogrodzenia jednej z posesji oraz rozmiar uszkodzeń pojazdu i sposób jego zatrzymania wskazują na znaczną prędkość z jaką poruszała się oskarżona. Tym niemniej wymienione przez skarżącego okoliczności, są tylko niektórymi z tych, które należy wziąć pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Oprócz tych wskazanych przez prokuratora Sąd bierze także pod uwagę także sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również zamiar i motywację sprawcy oraz stopień naruszenia reguł ostrożności. Ponadto dla zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania stopień społecznej szkodliwości nie może być znaczny, co nie oznacza nieznacności czy znikomości. Aktualne jest w tym zakresie orzecznictwo, w którym stwierdzono, że gdy stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu nie jest znikomy, nie oznacza</p>	

to wcale, że jest on znaczny. Określenie **"nie jest znaczny"** nie ma tego samego znaczenia, co termin "nieznaczny", obejmując swoim zakresem także wypadki o "średnim" stopniu społecznej szkodliwości (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 30 marca 2005 r., II AKa 50/05, KZS 2005, z. 5, poz. 33). Takie oznaczenie w art. 66 § 1 k.k. stopnia społecznej szkodliwości czynu, jako przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, pełni funkcję wyznaczającą granicę możliwej tolerancji dla sprawcy z punktu widzenia racjonalizacji sprawiedliwościowej i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1).

Podnieść należy, że w myśl art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd I instancji doszedł do wniosku o istnieniu podstaw do zastosowania wobec oskarżonej powyższej instytucji. Słuszność tego poglądu jest kwestionowana przez autora apelacji, jednakże przesłedzenie wywodów w tym przedmiocie przy uwzględnieniu zasady wartościowania poszczególnych okoliczności w oparciu o konkretną sprawę prowadzi do odmiennego stanowiska, niż zajęte przez

prokuratora. Faktem, nie budzącym wątpliwości jest, iż oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny w stanie znaczącej nietrzeźwości (1,15 ‰ alkoholu we krwi), który ponad dwukrotnie przekroczył progową wartość stężenia alkoholu dla przyjęcia stanu nietrzeźwości tj. 0,5 ‰. Zgodzić się należy ze skarżącym, iż taki stopień nietrzeźwości jaki stwierdzono u oskarżonej, powoduje obniżenie zdolności realnej oceny sytuacji na drodze i zdolności prawidłowej oceny odległości oraz znaczące upośledzenie reakcji psychofizycznych. Podkreślić jednak należy, że oskarżona prowadziła samochód na terenie miejscowości G. w okolicy mało uczęszczanej, co potwierdza notatka urzędowa funkcjonariusza policji (k.4) z której wynika, że natężenie ruchu kołowego i pieszego było małe. Wskutek zjechania przez oskarżoną na pobocze, po utracie panowania nad pojazdem, kierująca zjechała w lewą stronę i uderzyła w ogrodzenie działki letniskowej oraz rosnące na działce drzewo. Skutkiem zdarzenia drogowego były uszkodzenie ogrodzenia działki letniskowej, znaczne uszkodzenia pojazdu, którym oskarżona kierowała, ale przede wszystkim osobą poszkodowaną w tym zdarzeniu była właśnie oskarżona, która doznała kilkuodłamowego złamania łopatki prawej oraz skręcenia stawu kolanowego prawego (k.80,81-84). W związku z popełnionym przestępstwem to właśnie oskarżona poniosła poważny uszczerbek na zdrowiu, gdyż uraz związany ze złamaniem wieloodłamowym dolnego kąta łopatki prawej skutkuje dolegliwościami bólowymi i wymaga dalszego leczenia, gdyż odłamany fragment kąta łopatki przemieszcza się niezależnie od jej trzonu wraz z ruchem mięśnia

oblego większego (k.96,97). Rozmiar wyrządzonej szkody jest zaś jedną z okoliczności branych pod uwagę, w tym zaś przypadku jedyną osobą poszkodowaną jest oskarżona.

Nie ma także racji skarżący podnosząc, że motywacją do działania oskarżonej była chęć pojechania do sklepu, a jej trudna sytuacja osobista nie ma żadnego wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. Traumatyczne wydarzenia na które oskarżona się powołuje tj. śmierć ojca, ciężka choroba matki, zły stan zdrowia oskarżonej wywołany nawrotem choroby nowotworowej, a także rozwód i nawrót depresji, należy zaliczyć do szczególnie traumatycznych przeżyć, które niewątpliwie miały wpływ na złą kondycję psychiczną oskarżonej. Z opinii sądowo-psychiatrycznej wprawdzie wynika, że u oskarżonej rozpoznano zaburzenia adaptacyjne, które nie ograniczały w żaden sposób jej poczytalności tj. zdolności rozpoznania znaczenia czynu ani pokierowania swoim postępowaniem. Tym niemniej dokumentacja medyczna potwierdza hospitalizację psychiatryczną, zaburzenia depresyjne uwarunkowane sytuacyjnie, zaburzenia osobowości i myśli samobójcze oraz uzależnienie od alkoholu. Oskarżona przyznała się do winy i wyjaśniła, że tego dnia miała myśli samobójcze, jechała wtedy do sklepu i chciała odebrać sobie życie (k.23,99). W tym stanie rzeczy wina oskarżonej nie budzi wątpliwości, zwłaszcza, iż ona sama – konsekwentnie - przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Spełniona tym samym jest pierwsza z podstawowych przesłanek do warunkowego umorzenia postępowania. W

kontekście powyższych wywodów stwierdzić jednocześnie należy, iż społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna. Nie deprecjonując istoty naruszonego dobra, bowiem Sąd Okręgowy dostrzega, iż stwierdzony u oskarżonej stan nietrzeźwości z całą pewnością powodował zaburzenie sprawności psychomotorycznej i w każdej chwili mógł stać się przyczyną wypadku poważniejszego w skutkach, to jednak w realiach niniejszej sprawy należy odnotować, iż nie doszło do wyrządzenia żadnej szkody postronnej osobie. W obliczu zaś okoliczności towarzyszących zdarzeniu nie sposób mówić, że jedyną motywacją oskarżonej było zrobienie zakupów spożywczych. Analiza pozostałych elementów wymienionych w treści art. 115 § 2 k.k. pozwala sformułować wniosek o spełnieniu kolejnej już przesłanki warunkującej dopuszczalność zastosowania instytucji z art. 66 § 1 k.k.

Uzasadnionym jest także przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonej P. C., co znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, w szczególności w informacji z K. o niekaralności (k.26). Składa się na nią łączna ocena postawy oskarżonej, jej właściwości, dotychczasowego sposobu życia jak i zachowania po naruszeniu normy prawnej. Oskarżona jest osobą niekaraną, prowadzi obecnie ustabilizowany tryb życia, kontynuuje leczenie psychiatryczne, rozpoczęła właściwą terapię. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy na szczególną uwagę zasługuje bardzo trudna sytuacja bytowa w jakiej znalazła się oskarżona, która musi opiekować się chorą matką, a jednocześnie ze względu na swój

stan zdrowia nie może podjąć pracy i korzysta ze świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (k.87-93).

W ocenę postawy oskarżonej P. C. jako zasługującej na zastosowanie wobec niej warunkowego umorzenia postępowania wpisuje się także jej postawa procesowa: przyznała się do popełnienia czynu, wyraziła skruchę i w toku postępowania podkreślała, że żałuje swojego nieodpowiedzialnego zachowania, a to zdarzenie było dla niej impulsem do podjęcia terapii psychologicznej. Oczywistym jest, iż przyznanie się do winy jest prawem oskarżonego ale jest także i niewątpliwie wyrazem rzeczywistego zrozumienia nieprawidłowości swego postępowania. Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności podzielić należy przekonanie Sądu Rejonowego, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego, tj. w szczególności nie popełni nowego przestępstwa, a to zaistniałe miało faktycznie w jej życiu charakter całkowicie incydentalnego. Warto podkreślić, iż dotychczas oskarżona również jako kierowca zachowywała się poprawnie. Jak wynika z aktualnych informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego podsądna dopuściła się tylko trzech wykroczeń związanych z zakazem zatrzymania lub postoju i to na przestrzeni lat 2017-2018 (k.127). Ostatnie naruszenie przepisów miało miejsce niemal 2 lata temu, co pozwala na przyjęcie, iż ówczesne ukaranie odniosło pożądany skutek skoro po tamtej dacie nie odnotowano

<p>popelnienia przez nią innych wykroczeń drogowych.</p> <p>Zawarta przez prokuratora w apelacji argumentacja nie zasługuje więc na akceptację, albowiem Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej nie są znaczne, a wskazany przez Sąd okres próby jest wystarczający do zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek prokuratora jest więc niezasadny, gdyż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej nie jest znaczny.</p> <p>W kontroli instancyjnej nie dostrzeżono okoliczności uzasadniających aprobatę zarzutu organu prokuratorskiego, a to skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o warunkowym umorzeniu postępowania na okres 2 lat próby. Wynika to z tego, iż Sąd I instancji trafnie ocenił, iż warunkowe umorzenie postępowania karnego w rozpoznawanej sprawie jest możliwe i słuszne bo wina podsądnej i społeczna szkodliwość zarzucanego jej czynu nie są znaczne oraz</p>		

spełnione zostały pozostałe warunki wskazane w art. 66 § 1 kk. Trzeba bowiem pamiętać, iż ocena obu tych priorytetowych przesłanek tj. co do winy i co do stopnia społecznej szkodliwości, choć dokonywana jest odrębnie do każdej z nich, to jednak stanowi – również dla każdej z nich - sumę wyprowadzaną z pomniejszych „elementów”, które składają się na ich analizę (art. art. 115 § 2 kk, okoliczności decydujące o możliwości przypisania winy). Tak więc całościowej oceny, iż spełnione zostały warunki do zastosowania tego środka, a stanowiącego reakcję karnoprawną za popełniony występki, nie wyłącza okoliczność, iż pewne z tych składowych czynników wypadły dla sprawcy niekorzystnie, czy mniej korzystnie – bo decydujące znaczenia ma ich kompleksowa ocena (por. R. Zawłocki, Pojęcie i funkcje społecznej szkodliwości czynu w prawie karnym, Warszawa 2007, s. 281-282). W świetle okoliczności ustalonych w sprawie z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia: pewne elementy obu wskazanych przesłanek „wypadają” dla oskarżonej niekorzystnie, ale decydującą o zasadności i trafności zastosowanej reakcji karnej jest ocena zbiorcza, a ta już stwarza konieczne ku temu podstawy, co wykazał Sąd I instancji i co podniesiono powyżej.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny, że stopień winy i społecznej szkodliwości tego czynu nie jest znaczny. Natomiast przypuszczenie, że oskarżona pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, Sąd Rejonowy zasadnie oparł na dotychczasowej niekaralności oskarżonej, jej

właściwościach i warunkach osobistych oraz na dotychczasowym sposobie życia, który był bez zarzutu. Sąd Rejonowy należycie ocenił trudną sytuację osobistą w jakiej się oskarżona znajdowała przez dłuższy okres czasu przed zdarzeniem, co niewątpliwie miało wpływ na podjęcie niewłaściwej decyzji o kierowaniu pojazdem w stanie nietrzeźwości w dniu zdarzenia. Motywacja oskarżonej aczkolwiek niewłaściwa (próba samobójcza), to jednak z punktu widzenia psychologicznego zasługuje częściowo na zrozumienie. Wskazane wyżej przesłanki dotyczące osoby sprawcy, w szczególności podjęta terapia psychiatryczna (k.86) w pełni uzasadniają dodatnią prognozę kryminologiczną. Wniosek prokuratora o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest zatem niezasadny.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięcie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec</p>	

<p>oskarżonej na okres 2 lat próby oraz pkt 3 wyroku</p>	
<p>Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Apelacja ma charakter czysto polemiczny, a postawiona teza o znacznym stopniu społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu, oparta jest w sposób niedopuszczalny tylko o część materiału dowodowego, z pomini ęciem tej o zupełnie innej wymowie. Sąd Rejonowy w sposób wystarczająco dokładny wykazał w pisemnym uzasadnieniu dlaczego uznał winę oskarżonej i zastosował instytucję warunkowego umorzenia postępowania. Sąd Odwoławczy podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.</p> <p>W ocenie sądu okręgowego sąd I instancji stosując środek probacyjny w postaci warunkowego umorzenia należycie rozważył przesłanki wymienione w art. 66 § 1 i 2 k.k. przesądzające o możliwości warunkowego umorzenia postępowania. Środek ten odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonej i stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. Sąd zasadnie wziął pod uwagę okoliczności mające wpływ na ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego jej czynu. Właściwości i warunki osobiste oskarżonej, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegać porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.</p> <p>Prawidłowo również Sąd I instancji doszedł do przekonania o zasadności orzeczenia wobec oskarżonej świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1000 złotych. Orzeczona suma ma istotną wartość ekonomiczną dla oskarżonej, co też pozwala sądzić, iż przyczyni się do przestrzegania przez nią porządku prawnego w przyszłości. Ten element zastosowanej represji karnej, jest niewątpliwie realną dolegliwością, która przemawia za przyjęciem, iż wobec oskarżonej zastosowana została właściwa reakcja prawna: stanowiąca stosowną odpłatę ale także dająca szansę na poprawę.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Orzeczony w pkt 2 środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym podwyższono do 2 (dwóch) lat	
Zwi ęz le o powodach zmiany	
<p>Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie jedynie w tym zakresie, w jakim spowodowała zmianę na niekorzyść oskarżonej P. C. poprzez podwyższenie wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym do 2 (dwóch) lat . Orzeczenie tego środka przez Sąd Rejonowy tylko na okres roku, jest w ocenie Sądu Okręgowego niewystarczające do osiągnięcia skutków prewencyjnych z uwagi na okoliczności popełnienia tego czynu, a w szczególności na stan psychiczny oskarżonej. Wobec ustalenia, że oskarżona jest osobą uzależnioną od alkoholu i (...) (leki benzodiazepinowe), a zatem od leków o działaniu uspokajającym i nasennym, może ona stanowić potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Powyższa okoliczność została potwierdzona opinią sądowo-psychiatryczną, a oskarżona w swoich wyjaśnieniach nie kwestionowała swojego uzależnienia.</p> <p>W świetle zdiagnozowanych stanów depresyjnych i nawracających myśli samobójczych, pozbawienie oskarżonej prawa jazdy tylko na okres roku, z możliwością jego odzyskania bez konieczności ponownego zdania egzaminu, jest w ocenie Sądu niewystarczające. W przypadku orzeczenia tego środka tylko na rok, oskarżona nie będzie bowiem obarczona obowiązkiem ponownego przystąpienia do egzaminu na prawo jazdy, a w ocenie Sądu jest to w jej sytuacji pożądane rozwiązanie. Stan psychiczny oskarżonej musi skutkować wyeliminowaniem oskarżonej z ruchu drogowego na okres 2 lat. Nałożony przez ustawę obowiązek sprawdzenia kwalifikacji w przypadku oskarżonej, która nie będzie dysponowała prawem jazdy przez czas dłuższy niż jeden rok, jest w ocenie Sądu potrzebne w celu ponownej oceny jej predyspozycji oraz umiejętności kierowania pojazdami. Roczny okres zakazu nie stanowi w tym przypadku adekwatnego i wystarczającego środka karnego.</p>	

Podwyższenie tego zakazu przez Sąd II instancji ma na celu ukształtowanie zarówno u sprawcy jak i w społeczeństwie świadomości, iż zachowanie kierowcy, który naruszył normę z art. 178a § 1 k.k. jest nieopłacalne i związane jest z konsekwencjami, które mogą mieć znaczący wpływ na codziennie funkcjonowanie, jak też utrwalenie prawidłowej postawy sprawcy. W świetle dokumentacji medycznej i wyjaśnień oskarżonej w zakresie jej motywacji, które w żaden sposób nie usprawiedliwiają czynu oskarżonej, wydaje się, że orzeczenie zakazu na okres 2 lat jest potrzebne i celowe z powodów prewencyjnych.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Wobec trudnej sytuacji majątkowej oskarżonej, Sąd zwolnił ją od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

7. PODPIS